

Det, der sker, er, at det er meget svært for de kommunale sagsbehandlere – nu kan jeg tage det fra en positiv vinkel – faktisk at leve op til lovens indhold i en lang række sammenhænge, og derfor bliver der skåret, hvor der overhovedet kan skæres, hvilket antallet af klagesager jo altså også tyder på – vel at mærke klagesager, hvor borgerne ender med at få ret.

Der er også kommunale medarbejdere, der simpelt hen siger deres job op, fordi de ikke kan leve med, at de har fået ordre på, at de faktisk ikke må give de fulde oplysninger. Jeg siger ikke, at de gør noget ulovligt, men vi ved jo godt, at der er gråzoner i enhver form for sagsbehandling i kommunerne. Hvis man f.eks. skal tildele hjælp af den ene eller den anden slags, er der gråzoner. Det beror jo på et skøn, det står også i loven. Derfor er der altså også mange kommuner – desværre – der, fordi de er i pressede situationer, simpelt hen siger til deres medarbejdere: Der er altså ikke budget til det her, og derfor bliver I nødt til at skære på tingene. Det er der kommunale medarbejdere der ikke kan leve med. Det er desværre dagens realiteter, og det er selvfølgelig noget, vi skal tage op i en anden sammenhæng. Men det er derfor, nogle af os måske mener, at det kan være meget godt at skille tingene lidt ad, sådan at det ikke er de samme personer, der behandler tingene.

Nu har jeg slet ikke været inde på alle de svigt, der har været i kommunerne over for børn, som vi jo har haft fremme i pressen. Det har jeg ikke været inde på. Men jeg tror altså bare, at der mellem det og så den ideelle forestilling ligger en lang række tilfælde, som vi ikke hører om, og hvor der virkelig kunne være behov for, at kommunerne gik mere ind.

Nu er det jo ikke nogen hemmelighed, at man, når man selv er medforslagsstiller, også støtter forslaget, og det kan jeg da bekræfte at jeg gør. Jeg vil så også til hr. Kim Andersen sige, at jeg godt kan forstå, at hr. Kim Andersen ikke støtter det her forslag. Det, jeg var glad for i den konservative ordførers indlæg, var ordførerens stillingtagen til, hvordan vi så kan drage det ind i den videre debat – altså en lidt konstruktiv holdning til, at der måske er nogle problemer, hvilket jeg synes Venstres ordfører lidt gav udtryk for at der ikke var.

Så vil jeg sige, at når nogle af os også lægger vægt på det med Børnekommissionen, er det, fordi vi jo heldigvis har oplevet, at der også fra regeringens side kan ske sådan en udvikling. Tidligere har man jo ikke villet acceptere tortur-

konventionen, og nu synes man, at det måske var en meget god idé alligevel at indarbejde den i den eksisterende lovgivning og gennemgå den sådan mere nøje. Vi håber så bare på, at det også kan lykkes at få det her med, hvis vi fremsætter det tilstrækkelig mange gange.

Apropos konventioner, og at det er velfærdsministeren, der er her, vil jeg igen spørge til, hvordan det går med handicapkonventionen. Jeg håber, at velfærdsministeren hører efter, for vi er jo ret langt henne på sæsonen i øjeblikket, og skal vi nå at have en seriøs behandling af handicapkonventionen her i Folketinget – nu snakker jeg slet ikke tillægsprotokol, det er sin særlige historie – så haster det jo med at få forslaget fremsat. Derfor vil jeg godt spørge – jeg er godt klar, at det ikke lige er det, vi behandler – hvordan det går med den. Det vil jeg gøre hver gang, jeg er heroppe, tror jeg, og har velfærdsministeren siddende i stolen. Så vil jeg – ligesom Cato i det berømte citat: For øvrigt mener jeg, at Karthago bør ødelægges – sige: For øvrigt vil jeg gerne spørge til, hvordan det går med handicapkonventionen og ministerens beslutnings- eller lovforslag – formentlig beslutningsforslag – om at få den ratificeret og få den igennem Folketinget.

Så skal jeg ikke gå mere ind på forslaget her. Jeg har brugt min taletid til andre ting, for det er mere åbenbart, hvad vores holdning til selve forslaget er.

Kl. 14:19

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Så siger jeg tak til ordføreren. Den næste i rækken er fru Line Barfod fra Enhedslisten som ordfører.

Kl. 14:19

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Enhedslisten er også medforslagsstiller og støtter selvfølgelig også forslaget.

Jeg vil gerne starte med at sige, at det her forslag jo er et eksempel på en rigtig positiv proces med hensyn til, hvordan man også kan arbejde i Folketinget. Der har jo gennem årene været flere forskellige partier, der har fremsat forskellige forslag i Folketinget om børns retsstilling, og vi blev så enige om at holde en intern eksperthøring i Socialudvalget og i Retsudvalget og senere en offentlig høring. Der var der en række af de organisationer, der arbejder på området, som gik sammen og kom med deres forslag til, hvad vi kunne gøre for at styrke børns retsstilling, og det er så det forslag, der ligger til grund for det